

III./2020

POROČILA IZ SVETA ZA OTROKE

Krščanska adventistična cerkev v RS
Ljubljana 2020

4. julij 2020

1. MOLITI V JEZUSOVEM IMENU

Prisilja Ndong, 14 let, Gabon

Vlada v Gabonu je uradno priznala Krščansko adventistično cerkev leta 1981. Okoli 73 odstotkov prebivalcev se ima za kristjane; 12 odstotkov je islama, 10 odstotkov izvaja ustaljena staroselska verovanja; 5 odstotkov pa se ne opredeljuje za nikakršno vero ali pa so neverniki.

Družina Ndong iz gabonske prestolnice Librevilla rada moli. Oče in mati se tako rada pogovarjata z Bogom, da sta imena svojih otrok izpeljala iz korena francoske besede »priere« – molitev. Najstarejši fant je Priel, drugi otrok, deklica, je Priela, najmlajša hči pa je Prisilja.

Mala Prisilja je molila vsak večer pred spanjem od svojega tretjega leta. Včasih poklekne pred posteljo. Navadno pa skoči na posteljo in poklekne na lepo mehko vzmetnico. Sklene roke, zapre oči in prikloni glavo.

Neki večer, ko je bila Prisilja stara 12 let, je skočila na posteljo, da bi molila ob 21. uri. Tudi njena trinajstletna sestra Priela je skočila na posteljo, da bi molila. Spali sta v isti postelji. Sklenili sta roke, zaprli oči in priklonili glavo.

Prisilja je molila: »Najin nebeški Oče, zahvaljujema se ti za vse. Zdaj, ko bova spali, bi radi, da pošlješ svoje angele, ki so okoli naju in sosedovih hiš. Oče, pomagaj nama, da bova imeli dobre sanje. Razodeni nama tisto, kar morava vedeti. V Jezusovem imenu. Amen.«

Potem je molila še Priela in nato sta se pokrili z odejo. Hitro sta zaspali.

Okoli dveh po polnoči pa Prisilja med spanjem nenadoma ni mogla dihati. Čutila je, da ji nekdo stiska vrat. Borila se je za zrak. Metala se je po postelji, da bi se izvila roki, ki ji stiska grlo. Potem se je spomnila, da ji je mati rekla, naj moli, kadar je v težavah.

Dejala je: »Moli v Jezusovem imenu. Vsak čas se lahko skličeš na njegovo ime.«

Čprav je bila Prisilja prestrašena, je mirno rekla: »V Jezusovem imenu.« Potem je recitirala Ps 23: »Gospod je moj pastir, nič se mi ne more zgoditi.«

Prisilja se je najprej zbudila. Ko je odprla oči v temi, je ugotovila, da ni sanjala. Res ni mogla dihati. Nevidne roke so ji stiskale vrat. Njeno srce je razbijalo od strahu.

Prisilja je pokleknila pred posteljo.

»Gospod, hvala ti, da me ščitiš,« je molila. »Ne vem, kdo mi želi škodovati. V Jezusovem imenu. Amen.«

Roke so takoj izpustile njen vrat in je lahko dihala. Globoko je zajela zrak. Videla je, da sestra spi. Spravila se je nazaj v posteljo in hitro zaspala s prepričanjem, da jo Jezus varuje.

Zjutraj je Prisilja pripovedovala materi o strašni izkušnji. Mati je bila presenečena in vseč ji je bilo, da je molila.

Mati je povedala: »Verjetno ti je kdo poskušal škodovati s čaranjem, medtem ko si spala. Kdo ve, kaj bi se ti lahko zgodilo, če ne bi bila poklicala Jezusovega imena.«

Prisilja se vsak dan zahvaljuje Jezusu za rešitev. Vsak večer moli: »Gospod, hvala ti za življenje in zaščito, ki jo daješ vsak dan.«

Pred tremi leti je bil del daru trinajste sobote porabljen za zidanje srednje šole za 280 učencev v Prisiljinem rojstnem kraju v gabonski prestolnici Librevillu. Hvala vam, ker boste z darom trinajste sobote v tem četrletju pomagali sezidati več šol v Gvineji in Liberiji.

11. julij 2020

2. PADEC STEKLENICE

Priel Ndong, 16 let, Gabon

Narodni park Ivindo je okoli 360 km daleč od Librevilla v vzhodnem osrednjem delu Gabona. Seka ga ekvator, v njem pa je znani kongovski slap in Langue Bai, eden izmed petih najpomembnejših afriških gozdnih pasov. Tam lahko najdete različne na prostem živeče živali, kakršni so gozdni sloni, gorile, šimpanzi in ptice.

Trinajstletni Priel Ndong je v lenem poletnem popoldnevu pometal hišna tla v gabonski prestolnici Librevillu. Ko so bila tla čista, je vzel zeleno vedro in stopil do pipe na dvorišču. Nihče v soseščini ni imel tekoče vode v hiši, zato so vsi šli do pipe zajet vodo za pitje in kopanje.

Priel je v hišo prinesel štiri težka vedra in jih izpraznil v veliko korito.

To je bilo veliko naporno delo in po nošenju vode se je počutil utrujenega. Na kratko je zadremal v postelji. Potem se je počutil osveženega in je odšel na sprednjo verando brat knjigo. Sedel je na bel plastičen stol, odprl krščansko knjigo in jo začel brati. Čez slabih pet minut je slišal od zgoraj šumenje.

Errrrrrrrrrrrrr ...

Pogledal je navzgor. Njegova družina je živela v prvem nadstropju dvonadstropne stavbe, sosedje pa v drugem nadstropju.

Errrrrrrrrrrrrr ...

Poskušal je ugotoviti, za kakšen hrup gre.

Errrrrrrrrrrrrr ...

Zvenelo je, kakor da se po tleh valja steklenica, kotali, kotali, kotali.

Errrrrrrrrrrrrr ...

Na lepem mu je neki glas rekel: »Vstani in pojdi!«

Priel se je razjezil in se vprašal: »Zakaj naj bi se premaknil. Tukaj berem knjigo.«

Errrrrrrrrrrrrr ...

Nato je pomislil: »Glas ni bil naključen. Bolje je, da grem.«

Vstal je in stopil korak od stola. Tisti trenutek je s sosedovega balkona padla velika zelena steklenica za vino in strmoglavila na verando pred stol, na katerem je bil sedel. Njegova glava je bila natanko na poti steklenice. Razbila se je na koščke.

Priel je ob zvoku prestrašeno skočil. Noben košček razbitin ga ni zadel. Bil je na varnem. Potem se je spomnil, kako nadležen mu je bil glas, ki mu je govoril, naj se premakne. Sram ga je bilo. Bog ga je zaščitil na izjemen način. V spalnici je molil: »Hvala, Gospod. Če te ne bi bilo tam, ne vem, kaj bi se mi zgodilo.«

Priel ni nikoli pozabil, kako ga je tisti dan zaščitil Bog.

Pravi: »Naučil sem se lekcije. Bog je tako prijazen. Ni hotel, da bi bil poškodovan, in me je rešil pred hudo nesrečo. Vedno bi morali prisluhniti Bogu.«

Pred tremi leti je del daru trinajste sobote pomagal sezidati šolo za 280 učencev v Prielovem rojstnem kraju v gabonski prestolnici Librevillu. Hvala vam, ker boste z obilnim darom trinajste sobote v tem četrletju pomagali sezidati več šol v dveh afriških državah, in sicer v Gvineji in Liberiji.

18. julij 2020

3. VSE JE POSTALO ČRNO

Brijan Abesolo Ndong, 44 let, Gabon

Vse se je stemnilo, ko je trinajstletni Brijan Ndong stopil v veliko stolno cerkev v gabonski prestolnici Librevillu. Njegova družina se je pravkar preselila v mesto iz vasi Medo na meji s Kamerunom. Mati je v nedeljo odpeljala Brijana in njegove tri sestre in brata v stolnico. Ko pa je Brijan stopil skozi vhodna vrata, je oslepel. Vse je bilo temno. Ničesar ni videl. Občutil je resno vročino.

»Ničesar ne vidim,« je zavpil. »Vročino imam. Prosim te, pelji me ven.« Mati ga je peljala skozi vrata. Brž ko je prišel ven, je zagledal nebo, drevje in materin zaskrbljen obraz.

»Ali si dobro,« ga je vprašala mati. »Ali lahko vidiš?« Položila mu je roko na čelo. »Kaže, da vročine ni več,« je dejala. Brijan je prikimal. Dejal je: »Zdaj je vse v redu.«

Vse to je bilo najbolj čudno. Ni razumel, kaj se je zgodilo, toda zdelo se je, da v tej cerkvi ni Boga.

Naslednjo nedeljo je mati odpeljala Brijana v drugo stolnico, največjo v Librevillu. Vstopil je, in spet se mu je stemnilo. Imel je vročino. »Mama, ne vidim,« je rekel. »Vročina se je vrnila. Prosim te, odpelji me na ulico.« Zunaj cerkve se mu je vrnil vid in vročina je izginila.

Naslednjo nedeljo ga je mati še enkrat odpeljala in se mu je znova stemnilo in dobil je vročino. Mati je rekla dečku, da mu ni treba nikoli več v cerkev.

Oče je bil srečen. Ni bil kristjan in ni videl nobenega razloga, da bi sin hodil v cerkev.

Čez nekaj časa je Brijan neki dan na poti v šolo opazil napis: »Krščanska adventistična cerkev.« Vsak dan je hodil mimo tega napisa in se spraševal o cerkvi.

Neko soboto je opravil svoja dela in ni imel več česa delati, zato je stopil do cerkve. Pri vhodnih vratih je previdno pogledal noter in zagledal ljudi, da sedijo po skupinah v sobotni šoli. Nikoli ni videl ljudi

v cerkvi sedeti po skupinah, neznani prizor pa ga je pretresel. Stekel je domov.

Naslednjo soboto se je vrnil v cerkev in z eno nogo stopil čez prag. Rad bi zvedel več o cerkvi, ampak se je bal, da se mu bo stemnilo, če bo vstopil. Z eno nogo v cerkvi se mu je vse zdelo normalno. Lahko je dobro videl.

»Vstopi, vstopi,« mu je pravil glas.

Brijan je dvignil pogled. Moški v cerkvi je zaznal njegovo obotavljanje in ga povabil, naj se usede. Deček je vstopil in se usedel. Ni se mu stemnilo in ni dobil vročine.

Brijan je prihajal vsako soboto in se čez nekaj časa krstil.

Oče ni bil srečen. Ni imel rad, da bi njegov sin hodil v cerkev.

Brijan je molil, da bi Bog omehčal njegovo srce. Toda čez nekaj časa ni mogel poslušati jeznih besed in je odšel od doma. Med adventističnimi prijatelji je ostal en teden.

Očetu je bilo žal, da je ostro govoril, in odšel v Krščansko adventistično cerkev prosit pastorja, da sina pošlje domov. Imel je mnogo vprašanj o cerkvi, pastor pa mu je nanje odgovoril. Oče je dojel, da Krščanska adventistična cerkev uči življenjski slog, kakršnega želi za svoje otroke.

Doma je sklical družinski sestanek in povabil Brijana, da se jim pridruži. Oče je dejal: »Cerkev, v katero hodi Brijan, je Gospodova cerkev. Ne podpira popivanja ali kajenja. Želim, da vsi moji otroci hodijo v to cerkev, in tudi jaz bom hodil vanjo.«

Brijan je bil presenečen in zadovoljen. Bog je odgovoril na njegove molitve in ganil očetovo srce. Mir se je vrnil.

Pred tremi leti je del daru trinajste sobote pomagal sezidati šolo za 280 učencev v Brijanovem rojstnem kraju v gabonski prestolnici Librevillu. Hvala vam, ker boste z obilnim darom trinajste sobote v tem četrtnetju pomagali sezidati več šol v dveh afriških državah, in sicer v Gvineji in Liberiji.

25. julij 2020

4. VELIK PRETEP

Aži Mombo-Tati, 15 let, Gabon

V Gabonu živi 80 odstotkov afriških pavijanov. Prav tako 80 odstotkov površine države pokriva deževni gozd in 80 odstotkov prebivalstva živi v mestih.

Emanuel je želel razburiti trinajstletnega Ažija v odmoru med poukom francoščine in fizike v adventistični šoli v gabonski prestolnici Librevillu. Vedel je, da se ga da hitro razdražiti, zato mu je začel govoriti neprijazne stvari.

Razdraženi Aži je fanta takoj udaril po obrazu. Emanuelu ni bilo všeč, da ga je udaril, zato mu je vrnil udarec po obrazu. Zdaj se je Aži razbesnel in je zopet udaril Emanuela v obraz.

Otroci so se gnetli okoli obeh fantov med pretepom. »Ne nehajta!« »vpili. »Pretepajta se!« Prišel je razredni reditelj in učencem ukazal oditi na svoje sedeže. Ločil je fanta, ki sta se pretepala.

»Zakaj se pretepaš?« je vprašal Ažija.

»Bil je zloben z menoj,« je odvrnil Aži.

»Udaril me je,« je povedal Emanuel.

»Ne bi se smela tepsti,« je dejal reditelj. »Bojujejo se živali. Opravičita se.«

Dečka sta morala za kazen dve uri klečati pred razredom. To sta bili dve dolgi uri.

Čez nekaj časa je Aži šepnil Emanuelu: »Zakaj si me napa-del?« »Samo šalil sem se,« je odvrnil Emanuel.

Aži si je zaželel, da se ne bi dal hitro razdražiti.

Tisto poletje je dedek poslal Ažija na taborjenje stezosledcev v Franceville, ki je okoli dvanajst ur vožnje oddaljen od Libre-villa. Ko je Aži to slišal, se je spomnil svoje nagle razdražljivosti. Spomnil se je svojega razpoloženja, ki je povzročilo mnogo preteпов in so bili starši zaradi tega nesrečni. Hotel se je spremeniti in je tiho molil: »Gospod, želim hoditi za teboj.«

Potem je stopil naprej. Ljudje so bili presenečeni, ko so ga videli stati. Njegov svetopisemski učitelj je bil srečen, ker se je želel krstiti.

Aži je po krstu stopil iz reke in se počutil enako kakor prej. Mislil je, da se bo morda zgodilo nekaj čudežnega, toda vse je bilo videti običajno.

Ko je mineval čas, je opazil, da več ne uživa v mnogih stvareh. Prijatelji so opazili, da se ne razjezi več tako hitro, kakor se je prej.

Neki dan je Emanuel prinesel kolače, da bi jih prodal v razredu, Aži pa jih ni hotel kupiti.

»Danes ne želim kupiti,« je dejal. »Ne počutim se dobro.«

»Pridi, kupi, kupi,« je silil Emanuel.

»Ne, ne morem,« je rekel Aži.

Emanuelov obraz se je skremžil od besa in je udaril Ažija.

»Pojdi!« je zarezal. »Pojdi stran.«

Aži se sploh ni počutil jeznega. »Bojujejo se živali,« je dejal in hitro odšel.

Z Božjo pomočjo so minili dnevi, ko se je hitro razdražil.

Pred tremi leti je del daru trinajste sobote pomagal sezidati šolo za 280 učencev v Ažijevem rojstnem kraju v gabonski prestolnici Librevillu. Hvala vam, ker boste z obilnim darom trinajste sobote v tem četrletju pomagali sezidati več šol v dveh afriških državah, in sicer v Gvineji in Liberiji.

1. avgust 2020

5. MOČ PESMI

Bonte Medu, 14 let, Gabon

Zborovodkinja je imela razburljivo napoved. »Otroški pevski zbor je povabljen peti v veliki koncertni dvorani Cabaret des Artistes. Ponovno moramo vaditi.«

30 otrok v pevskem zboru iz angleške Krščanske adventi-stične cerkve naj bi na koncertu v gabonski prestolnici Librevillu zapelo pet pesmi. Peli bodo tudi otroški zbori iz drugih Krščan-skih adventističnih cerkev.

Dvanajstletni Bonte ni mogel čakati, da pride veliki dan. Za koncert je vadil z zborom. V svoji adventistični šoli je na koncert povabil prijatelja. Prijatelj se je zasmel.

»Ali lahko poješ?« je zasmehovalno vprašal. »Ali znaš peti?«

Bonte je imel v žepu vstopnico za koncert in jo je pokazal prijatelju. »Ah, lahko poješ,« je dejal prijatelj. »Poskusil bom priti.«

Bonte je stopil k sošolcu Obamu. Nekaj časa prej ga je Obame povabil, naj pride v njegovo nedeljsko cerkev, in Bonte je šel s stricem samo zato, da bi imel priložnost razložiti adventistično vero. »Obame, rad bi te povabil na naš koncert,« je dejal Bonte. Obame se je nasmehnil. »Vedno si prijazen,« je rekel. »Sprejel si moje povabilo za obisk moje cerkve, zato bom poskušal priti na vaš koncert.«

Bonte je na koncert povabil osem sošolcev, in pet jih je prišlo. Nato jih je vprašal, kaj mislijo o glasbi.

Eden je dejal: »Bilo je dobro.«

»Odlično smo poslušali slavljenje Jezusa,« je rekel drugi.

Bonte je bil vesel, da je lahko z glasbo oznanil ljubezen do Jezusa.

Po dveh letih je pozabil na koncert. Neki dan je šel v trgovino kupit živila za mater in slišal, da ga nekdo kliče po imenu.

»Bonte, Bonte,« je dejal deček.

Obrnil se je in bil presenečen, ko je zagledal Karlina, enega izmed dečkov, ki jih je povabil na koncert. Karlin je zapuščal adventistično

šolo ob koncu tistega leta in povedal vsem, da se njegova družina seli v drugo mesto.

»Praviš, da se selite,« je dejal Bonte. »Zakaj pa si tukaj?«

»Moja družina se ni preselila,« je povedal Karlin. »Starši so me prepisali na drugo šolo.«

Potem je Karlin spregovoril o koncertu. Povedal je, da so pesmi nanj naredile velik vtis in da ni mogel več nehati razmišljati o Jezusu. Želel je zvedeti več, zato je bral Sveto pismo in pozneje srce izročil Jezusu.

»Ne vem, kako naj se ti zahvalim,« je dejal Karlin. »Naučil si me o resnici, ko o njej nisem ničesar vedel.«

Karlin je povedal, da je koncert spremenil življenje še neka-terim. V svoji novi cerkvi je zapel pesem, ki jo je slišal na koncertu in je ganila srce moškega v dvorani. Tisti moški se je krstil. Karlin je vzel iz žepa denar in ga poskušal dati Bonteju. Ta pa je zamahnil z roko in dejal: »Ne, ne morem vzeti denarja. Svetopisemsko resnico oznanjamo brezplačno.«

Karlin je vztrajal, da bi Bonte vzel denar. Deček, ki je stal v bližini, ni mogel verjeti, da Bonte odklanja denar.

»Kaj je narobe s teboj?« je dejal. »Ponuja ti denar. Vzemi.«

»Ne, ne jemljemo denarja, kadar pomagamo drugim,« je odvrnil Bonte. Karlin je dal denar v žep.

Bonte se je veselo nasmehnil pri odhodu iz prodajalne. Bog ga je uporabil, da je spremenil življenje dveh ljudi. Odločil se je povabiti druge otroke in odrasle v cerkev v soboto.

»Želim pridobivati ljudi za Gospoda,« je dejal.

Pred tremi leti je del daru trinajste sobote pomagal sezidati šolo za 280 učencev v Bontejevem rojstnem kraju v gabonski prestolnici Librevillu. Hvala vam, ker boste načrtovali obilen dar trinajste sobote v tem četrtletju, da bi pomagali sezidati več šol v dveh afriških državah, in sicer v Gvineji in Liberiji.

8. avgust 2020

6. GORI!

Gerlin Mugeni, 32 let, Gabon

Ko je imela Gerlin Mugeni 3 leta, se je zgodilo nekaj čudnega. Roke so ji na lepem postale izjemno vroče.

»Gori! Gori!« je vpila in mahala z rokami, ne da bi ji jih uspelo ohladiti.

Bratje in sestre so se ji smejali. Mislili so, da igra neko igro.

»Gori! Gori!« so ponovili in mahali z rokami.

Toda Gerlin ni igrala nikakršne igre. Grozno se je počutila.

Pekoča bolečina je trajala kakšen teden, potem pa je hitro izginila. Vse je bilo normalno kakšna dva ali tri mesece, potem pa spet: »Gori! Gori!« Gerlin je jokala in mahala z rokami.

»Gori! Gori!« so se hihitali njeni bratje in sestre.

Medtem ko je Gerlin postajala starejša, so se dogajale še druge čudne stvari. Včasih je divje tekla, kakor da jo kdo preganja. Ko je imela sedem let, je stekla iz hiše čez dvorišče in v enem skoku preskočila 1,5 m visoko ograjo. Ko jo je mati vprašala, kako ji je uspelo skočiti tako visoko, je bila Gerlin presenečena. Ni se spomnila, da bi preskočila ograjo.

Dejala je: »Kako bi jo lahko preskočila, saj je previsoka.«

Gerlin je včasih občutila, da bi z golimi rokami zadavila starše ali brate in sestre. Toda začutila je notranji glas, ki ji je rekel: »Ne naredi tega.« Z vso močjo ji je uspelo, da ni nikogar napadla.

Gerlin ni mogla hoditi v šolo. Nihče ni vedel, kdaj se bo začela čudno vesti, in stalno jo je moral kdo opazovati. Bila je nesrečna.

Ko je Gerlin imela 13 let, jo je starejša sestra odpeljala v Krščansko adventistično cerkev na evangelizacijska predavanja v gabonskem mestu Port-Gentilu. Pridigar je povedal, da Jezus lahko reši ljudi iz vsakršne težave. Med hojo domov je sestra vprašala Gerlin: »Ali si slišala, kaj je povedal pridigar? Jezus te lahko reši blaznosti.«

»Želim biti rešena,« je rekla Gerlin.

Po koncu predavanj je Gerlin proučevala Sveto pismo in se pripravljala za krst. Toda čudni pojavi so se nadaljevali. Neki dan se ni udeležila molitvene ure v cerkvi, ker so ji gorele roke. Verniki so prišli v njeno hišo in molili za njeno rešitev iz oblasti demona.

Gerlin je srce izročila Jezusu in se krstila pri 14 letih. Čudni pojavi so izginili, njeni bratje in sestre pa so videli, da je nekaj drugače. Oče je vprašal, kaj se je zgodilo.

»Srce sem izročila Jezusu in se krstila v Krščanski adventi-stični cerkvi,« je odgovorila Gerlin. Gerlin je imela novo življenje. Jezus jo je rešil, in je bila prosta.

Pozneje je povabila očeta na evangeljska srečanja in tudi on se je krstil. Kristjani so postali tudi njeni deseteri bratje in sestre. Njeno priljubljeno svetopisemsko besedilo je Ps 37,4: »Razve-seljuj se v Gospodu, in On ti da, česar želi tvoje srce.«

Pravi: »Kadar koli kaj prosim Boga, me usliši. Zaprošila sem ga, naj me reši blaznosti, in me je rešil.«

Del daru trinajste sobote leta 2017 je pomagal sezidati šolo za 280 učencev v gabonski prestolnici Librevillu. Hvala vam, ker boste načrtovali obilen dar trinajste sobote v tem četrletju, da bi pomagali sezidati več šol v dveh afriških državah, in sicer v Gvineji in Liberiji.

15. avgust 2020

7. PRAVI MISIJONAR

Roriv Vinga, 22 let, Gabon

Roriv Vinga je s Kristusom seznanil prijatelja, ko je bil še deček. Oče, vojak gabonske vojske je bil postavljen v vzhodnem mestu Kulamutuju. Tako se je Roriv preselil v novi dom s starši in štirimi mlajšimi brati in sestrami. Toda imeli so težavo. V mestu ni bilo drugih adventistov. Bila je cerkev, vendar je bila nekaj let zaprta, ker v njej nihče ni imel bogoslužja. Stavba je bila stara in je razpadala. Oče je poklical Roriva in druge družinske člane, da so popravili cerkev. Rekel je: »Mi bomo ob sobotah služili Bogu, četudi smo edini adventisti v mestu. Družina je naporno delala, da bi popravila cerkev, in kmalu so v njej imeli bogoslužje vsako soboto, vsako sredo so imeli molit-veno uro in vsak petek so se zbrali k bogoslužju ob sončnem zahodu. Roriv je v šoli dobil nove prijatelje. Ljubil je Jezusa in rad je govoril o njem. Novi prijatelj Glen je bil radoveden in je zaprosil, da bi zvedel še več. Dva dečka sta se po pouku začela pogovarjati o Jezusu.

Neki petek zvečer je Roriv prišel v cerkev k začetku sobote ob sončnem zahodu z očetom, materjo ter z mlajšo sestro in s tremi mlajšimi brati. Presenečen je bil, ko je videl, da pred cerkveno stavbo čaka Glen. »Kaj počneš tukaj?« ga je vprašal Roriv. »Živim v sosesčini,« je povedal Glen. »Čudovito!« je odvrnil Roriv. »Pridruži se nam.«

Glen tisti dan ni mogel priti, toda obljubil je, da bo cerkev obiskal drugič. Čez dva tedna je prišel k bogoslužju v soboto. Všeč mu je bilo. Dejal je: »Ta cerkev je drugačna.«

Čez nekaj mesecev je Glen življenje izročil Kristusu in se krstil. Potem je v cerkev povabil vso družino in so se vsi krstili. Glen je povedal Rorivu, da je v molitvi prosil Boga, naj ga vodi v pravo cerkev, ko se je Rorivova družina priselila v mesto. »Nikoli se nisem zavedal, da je prava cerkev poleg moje hiše,« je povedal. Roriv je bil srečen, ker so Glen in njegova družina izročili srce Jezusu. Čez čas se je vse več ljudi zbiralo v cerkvi ob sobotah k bogoslužju.

Nenavadne sanje

Roriv je odrasel in se preselil v gabonsko prestolnico Libre-ville, da bi se šolal na univerzi. Dobil je nove prijatelje in postal dejaven v Krščanski adventistični cerkvi Samarie. Toda spoznal je, da cerkev stoji v slabi sosesčini. V okolici cerkve so mnogi mladi njegove starosti uporabljali mamila in pili alkohol. Nekateri so bili tatovi in so večkrat vlomili v cerkev.

Neki dan se je Rorive vprašal: »Ali lahko Bog spremeni te ljudi?« Dvomil je o tem in pomislil: »Ne, izgubljeni so.«

Tisto noč je imel sanje. Mnogi ljudje v Gabonu nimajo tekoče vode v stanovanju, zato jo morajo z vedri prinašati od najbližje pipe. V sanjah je Roriv odšel do pipe zajet vodo, neki mladenič pa mu je poskušal ukrasti denarnico. Segel je v Rorivov žep, toda njegova roka je ostala prazna. Tat je bil presenečen, ker je ostal praznih rok, Roriv pa se mu je nasmehnil. Dejal je: »Srebra ali zlata nimam, kar pa imam, ti dam.« Potem je mladeniču pripovedoval o Jezusu. Ko se je prebudil, je vedel, da mu je Bog odgovoril na vprašanje. Jezusa mora oznanjati tatovom, narkomanom in pijancem, ki so živeli blizu cerkve. Ko je cerkev kmalu potem organizirala evangeljska srečanja, je Roriv povabil tatove, uživalce mamil in pijač, naj pridejo spremljat spored. Krstilo se je šest mladih ljudi, ki jih je on povabil.

Navdušen je, ker ga je Bog uporabil, da vodi ljudi h krstu. Vsem, ki ob sobotah hodijo v cerkev, zastavlja pomembno vprašanje: »Če je Bog uporabil mene, zakaj ne bi mogel še tebe?«

Del daru trinajste sobote leta 2017 je pomagal odpreti adventistično srednjo šolo v gabonski prestolnici Librevillu. Hvala vam, ker pomagate, da se v šoli mladi učijo o Jezusu.

22. avgust 2020

8. GLAS V VODNJAKU

Ema Flore Etiabeguel, 23 let, Gabon

Gabonsko kuhinjo sestavljajo kasava, riž, ribe, ki jih je obilo v rekah in ob obali, meso divjačine, kot so antilope, divje koze, divje svinje in kače ter tropsko sadje, kakršne so banane, ananas in sladkorni trs.

Stric je bil zloben mož. Ko so njegovi otroci v gabonski prestolnici hodili v šolo, je Emo prisilil ostati doma. Ni razumela, zakaj se drugi otroci lahko učijo v šoli, ona pa je morala pripravljati obroke in čistiti hišo.

»Zakaj ne morem v šolo?« se je spraševala. »Čemu pa bi hodila v šolo?« je dejal stric. »Neumna si.«

Ema si je naporno prizadevala in se prebujala prej kakor sedmero bratov in sester, da bi skuhala in počistila. Nikoli ni slišala za Boga, toda verovala je, da jo nekdo tam nekje ljubi.

Neko jutro, ko je imela sedem let, se je pozno zbudila, stric pa je pobesnel. Ko je odhajal z doma na delo, jo je poklical.

»Pojdi z menoj,« je dejal.

Hodila sta kratek čas, in stric se je ustavil ob globokem vodnjaku. Dejal je: »Ti si neumna, zato te bom vrgel v vodnjak.«

Zgrabil je deklico in jo vrgel v vodnjak. Nato je vodnjak pokrtil z lesenim pokrovom.

Ema je padla v petnajstmetrsko temo. Voda je bila hladna in globoka. Z nogami ni mogla doseči dna, a niti plavati ni znala.

Tedaj je slišala nežen, toda odločen moški glas, ki je govoril v temi: »Ne boj se. Ne premikaj se. Ovij roke okoli sebe, da ti bo toplo.«

Zvečer, ko se je stric vrnil z dela, ga je teta vprašala za Emo.

»Kje je otrok?« »Vrgel sem jo v vodnjak,« je odvrnil.

Teta je bila prepričana, da je Ema mrtva. Toda ko je odstranila leseni pokrov, je ugotovila, da je deklica živa. Z vrvjo je Emo spravila ven.

Stric se je prestrašil, ko je zagledal Emo. Ni razumel, kako je še lahko živa. Toda čez nekaj časa je z njo začel ravnati še huje kakor prej.

Ema se je spraševala, čemu se je rodila in trpi. Toda verovala je, da jo nekdo tam nekje ljubi.

Neki dan je tujec potrkal na njena vrata in spregovoril o Bogu.

Ema ga je vprašala: »Zakaj govorite o Bogu. Njemu ni mar zame.«
»Tudi če trpiš in boš umrla, boš znova živela,« je povedal tujec. »Kako je možno umreti in znova živeti?« je vprašala Ema.

Tujec je razložil, da Jezusova smrt pomeni, da bodo ljudje, ki verujejo vanj, živeli večno. Povedal je, da je Bog dovolil, da trpi, ker jo mora pripraviti za nekaj posebnega.

Ema je verovala. Vedela je, da je Bog nekdo tam zunaj, ki jo ljubi. Tisti dan ji je rešil življenje.

Ema ima danes 23 let in bo kmalu dokončala srednjo šolo.

»Ljudje so govorili, da sem neumna in nikoli ne bom ničesar veljala, ker nikoli nisem hodila v šolo,« je povedala. »Sedaj dokončujem zadnji letnik srednje šole. Vsi, ki so se mi nekdaj posmehovali, vidijo Božjo slavo v mojem življenju.«

Del daru trinajste sobote leta 2017 je pomagal odpreti adventistično srednjo šolo v gabonski prestolnici Librevillu, v kateri se šolajo dijaki, kakršna je Ema. Hvala, ker pomagate mladim, da se učijo o Jezusu.

29. avgust 2020

9. DEČEK, KI SO GA KLICALI OČKA

Albert Elijah Maye, 44 let, Liberija

Sedež Jugovzhodnega liberijskega misijona je v Ulici Tubman v Buchananu. Harriet Tubman (1822-1913) je bila ameriška zagovornica za odpravo sužnosti in politična aktivistka. Rojena je bila v sužnosti in je pobegnila in nato opravila 13 poslanstev, da je rešila približno 70 zaslužjenih ljudi, družin in prijateljev, in sicer z mrežo aktivistov za zaščito pred sužnostjo in varnih hiš, znanih kot Podzemna železnica.

Oče je poklical osemletnega Alberta, naj odnese krožnik riža do grma v liberijski vasi Sian. »Očka, pridi,« je dejal oče. »Greva počastit naše prednike.« »Sinko, greva,« je odvrnil deček in vzel krožnik riža, ki je bil polit z rdečim palmovim oljem. Na krožniku so bili tudi jajca in oreški kola.

Oče je vzel krožnik od Alberta in pokleknil. Držal je krožnik z rokami in klical očeta, dedka in druge umrle prednike. Dejal je: »Pripravljam se sejati riž na svojem posestvu. Kmetija mora napredovati. Kakor moji predniki tudi jaz dajem na tla hrano za vas. Če se strinjate z mojo željo po dobri riževi letini, pustite krožnik prazen, ko se bom vrnil ponj.«

Naslednji dan je oče poklical Alberta in mu naročil: »Očka, pojdi h grmu pogledat, kako so se odzvali predniki.« »Sinko, greva,« je dejal Albert.

Krožnik je bil prazen. Na njem ni bilo sledu riža, jajc in oreškov kole. »Kaj se je zgodilo?« je vprašal Albert očeta.

»Očka, to je znamenje, da se naši predniki strinjajo, da letos delamo na posestvu,« je razložil oče.

Kadar koli je oče kaj hotel, je pripeljal Alberta do grma s krožnikom riža. Kadar je pričakoval dobro riževo letino, sta odšla do grma. Prav tako tudi tedaj, kadar je želel, da bi mu žena rodila dečka. H grmu je stopil tudi tedaj, kadar si je želel dežja. Albert se je spraševal, ali so

mrtvi predniki zares pojedli hrano, toda oče mu je prepovedal samemu hoditi gledat h grmu. Dejal je: »Očka, ne moreš sam hoditi h grmu. Greš lahko samo z menoj.« »Prav, sinko, ne bom hodil sam,« je obljubil Albert.

Morda ste začudeni, zakaj je oče Alberta imenoval »očka«, Albert pa je očeta imenoval »sinko«. Odgovor je preprost. Čarovnik je povedal očetu, da se je njegov oče po smrti ponovno utelesil v Alberta. Torej oče je veroval, da je Albert v bistvu njegov oče.

Vse pa se je spremenilo, ko je oče poslal sina v adventistično šolo v vasi. Otroci so bili prvi dan presenečeni, ko so slišali, da Albertov oče sina kliče »očka«. »Koliko pa si star?« ga je vprašal neki deček. Albert je poskušal pojasniti: »'Očka' me kliče zato, ker verujemo, da se je njegov oče ponovno utelesil v mene.«

Drugi otroci so bili zmedeni in niso bili prepričani. V šoli so proučevali Sveto pismo in so bili prepričani, da se mrtvi ne morejo znova utelesiti. Tudi Albert je bil zmeden, da ga otroci ne razumejo, in je zaprosil učitelja, naj mu razloži Sveto pismo. Učitelj je odprl Sveto pismo v Job 14,12 in prebral: »Tako leže človek in ne vstane; dokler bodo nebesa, se ne prebude in nič jih ne vzdrami iz spanja.« Albert je prvič veroval, da ni oče svojega očeta. Doma je poročal o pogovoru z učiteljem. Oče ni mogel brati, zato mu je Albert bral iz Svetega pisma. Oče je postal zelo žalosten. Dojel je, da Albert govori resnico. Od tistega dne Alberta nikoli več ni klical »očka«, in tudi Albert je prenehal očeta klicati »sinko«.

Oče in Albert sta tudi nehala nositi krožnike riža k posebnemu grmu. Ni jima bilo več treba častiti prednikov. Odločila sta se častiti samo svojega Očeta v nebesih.

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje šole v liberijskem mestu Buchananu, da bo nadomestila šolo, ki je bila uničena med državljansko vojno v letih 1990 v Liberiji. Buchanan pa je blizu Albertove rojstne vasi.

5. september 2020

10. RIŽ ZA BOGA REKE

Amos P. M. Jakobs, 49 let, Liberija

Liberija je znana po podrobnih okrasnih maskah, rezbarijah realističnih človeških obrazov in izrezljanih dodatkih, zlasti glavnih, žlicah in vilicah. Na liberijske lesene kipe močno vplivajo starodavna zgodovina, ljudska kultura, pregovori, duhovnost in podeželsko življenje ter kažejo umetnikovo pozornost do podrobnosti in njihovo povezanost z vrezanimi ljudmi in predmeti.

Oče je na bel krožnik nasul beli riž in ga poškopil z rdečim palmovim oljem. Na vrh riža je bil dan kuhan piščanec. Potem se je z naloženim krožnikom sprehodil do močne reke, ki je 45 minut hoda od njegove rojstne vasi Sian v Liberiji.

Ni hodil sam. Z njim je hodilo deset vaščanov, vsi pa so nosili bele krožnike z rižem in kuhanim piščancem. Med hojo so jih spremljali moški in ženske in peli tradicionalne pesmi.

»Duvu, duvu, duvu,« so peli, kar v njihovi materinščini basa pomeni: »Pridi, blagoslov, pridi, blagoslov, pridi, blagoslov.«

»Duvu, duvu, duvu,« so peli.

Pri reki so sedeli moški in ženske ter postavili krožnike predse na tla. Oče, ki je bil vaški poglavar, je vstal in spregovoril skupini. »Ali verujete, da boste imeli blagoslov?« je vprašal. Vsi so zakričali: »Da!« »Potem jejte,« je dejal. »Toda zapomnite si, da pustite malo hrane na krožniku.«

Oče in vaščani so jedli riž in piščanca. Ko je ostalo še malo, so se vaščani postavili v vrsto ob robu reke. Na začetku vrste je oče spregovoril reki: »Prišli smo po blagoslov.«

Pobral je riž in piščanca, kar ju je ostalo na njegovem krožniku, in ju zalučal v reko. Potem se je umaknil in pokazal, da je za enako opravilo na vrsti naslednji. Tudi ta vaščan je spregovoril reki in vanjo vrgel riž in piščanca. Ko so to naredili vsi, so se prijeli za roke, oče pa

je stal v sredini. Vprašal je: »Ali imate drugega boga poleg našega boga reke?« »Ne!« so zakričali vaščani. Skupina se je vrnila v vas.

Neki dan je oče delal v pristanišču liberijske prestolnice Monrovia in dobil telefonski klic od vaškega prijatelja, ki je vedel za njegovo pobožno češčenje boga reke.

»Imam dobro novico,« je dejal prijatelj Vili Helbig. »Obstaja novi Bog. Vrnite se v vas.«

Oče se je vrnil v vas. Zvedel je, da se je Vili krstil v Krščanski adventistični cerkvi, ko je za Boga zvedel od Rudolfa Helbiga, prvega nemškega misijonarja. Prevzel je celo misijonarjev priimek. Sedaj je Vili hotel razlagati Sveto pismo očetu.

Naslednje mesece se je oče učil o Bogu, ki živi v nebesih in ne zahteva riža za odgovore na molitve. Krstil se je.

Oče, čigar polno ime je Joe S. Jakobs, je postal adventistični pastor in ima 12 otrok. Eden med njimi, Amos P. M. Jakobs, tretji po starosti, je tudi postal pastor in rad pripoveduje o tem, kako je njegov oče našel pravega Boga.

»Oče je zapustil boga reke, da bi sprejel živega Boga,« pravi Amos, ki ima 49 let. »To je bila velika sprememba v boljše življenje.«

Del daru trinajste sobote v tem četrtletju bo podprl zidanje šole v liberijskem mestu Buchananu, da bo nadomestila šolo, ki je bila uničena v državljanski vojni v letih 1990. Buchanan, ki stoji v bližini očetove rojstne vasi, je rojstni kraj Krščanske adventistične cerkve v Liberiji in kraj, kjer je prvi adventistični misijonar Rudolf Helbig iz Nemčije ustanovil prvo cerkev po prihodu leta 1926.

12. september 2020

11. VELIKA STOPALA, VELIKA TEŽAVA

Vilmot Red, 26 let, Liberija

Devetletni Vilmot Red se je zbudil in ugotovil, da ima veli-kanska stopala in noge. Podvojila so se mu od sinoči, ko je šel spat. Poskušal je obleči hlače, vendar so bile preozke. Poskušal je obuti čevlje, vendar so bili tudi premajhni. Izbral je kratke hlače in bos stekel k očetu. »Moja stopala so velika,« je dejal.

Oče je bil videti zaskrbljen. Vprašal ga je: »Ali te boli?« »Ne, nič me ne boli,« je povedal deček. »Samo stopala so zares velika. Ne morem obleči hlač ne obuti čevljev.«

Oče je menil, da bo oteklina sama po sebi izginila, in predlagal počakati nekaj dni. Čez en teden so bila Vilmotova stopala večja kakor sploh kdaj. Oče je poklical bolnišnico. Prispelo je vozilo prve pomoči z vrtečimi se lučkami in sireno. Pot do bolnišnice je trajala 30 minut.

Zdravnik je v bolnišnici opravil teste, toda ni mogel ugotoviti ničesar napačnega. Oče je pustil Vilmota v bolnišnici in se vrnil v vas poiskat Nakonti, starko, ki je za ljudi molila za plačilo. Očetu je rekla, naj ji da 30 ameriških dolarjev za milo, brisačo in steklenico olivnega olja. »Ko bo deček prišel domov,« je nadaljevala,« mora uporabljati milo, kadar koli se kopa ali si umiva roke. Z brisačo jih mora posušiti. Po kopanju mu telo masirajte z olivnim oljem.«

Potem je ženska molila za Vilmota. Ko je končala, je rekla očetu, naj pozabi na milo, brisačo in olivno olje.

»Imela sem vizijo,« je dejala. »Milo, brisača in olivno olje ne bodo pomagali dečku. Prekled ga je nekdo, ki živi v bližini, zato ga morate odpeljati kam daleč. To je edini način, da bo ozdravel.«

Oče je milo in druge reči pustil doma in se vrnil v bolnišnico. Poklical je taksi in odpeljal Vilmota v oddaljeno hišo k stricu. Želel je, da bo deček varen pred prekletstvom.

V novem kraju je oče Vilmota odpeljal v drugo bolnišnico. Zdravnik je povedal, da ima okužene ledvice. Po dveh tednih zdravljenja so se Vilmotove noge vrnile v normalno velikost, deček pa

je bil odpuščen iz bolnišnice. Oče je še naprej veroval, da je preklet in je ozdravel samo zato, ker sta odpotovala daleč od doma. Oče se je dogovoril s stricem, da bo Vilmot živel pri njem. Po štirih letih, ko se je oče preselil v drugo mesto je poslal po sina. Dečka je vpisal v krajevno adventistično šolo. Vilmot je v šoli zvedel, da Bog ne potrebuje denarja za odgovore na molitve. Ljubil je Boga in želel pokazati ljubezen s posveče-vanjem sobote. Krstil se je.

Oče je praznoval nedeljo in bil vznemirjen zaradi novega Vilmotovega verovanja. Sobota je bila naporna za družino, Vilmot pa jim ta dan ni več pomagal prati obleke in čistiti dvorišča. Oče ga je včasih kaznoval in ga silil, da je bil vso soboto lačen. Vilmot se je poskušal pogovarjati z očetom o soboti, toda oče tega ni hotel poslušati. Vilmot je vsak dan molil, da bi Bog omehčal očetovo srce.

Neki večer je pri družinskem bogoslužju vprašal očeta, kje Sveto pismo pravi, da morajo kristjani praznovati nedeljo. Oče je odprl svoj izvod Svetega pisma in iskal besedilo, toda ni mogel najti nobenega. Tedaj je Vilmot v svojem Svetem pismu poiskal Lk 4,16 in dal knjigo očetu.

»Preberi tole,« mu je dejal. V sebi je tiho prosil Boga, da omehča očetovo srce. Oče je prebral, da je Jezus šel v cerkev vsako soboto. Besedilo pravi: »Po svoji navadi je šel v sobotni dan v shodnico.« Oče je pretresen dvignil pogled.

»Nisem vedel, da je Jezus bil pri bogoslužju vsako soboto,« je dejal. »Sinko, žal mi je, da sem se neprijazno vedel do tebe.«

Vilmot nikoli več ni imel težav v soboto. Moli, da bi njegov oče postal adventist. Toda nikoli ni šel k ženski, ki moli. Stopi naravnost pred nebeškega Očeta.

»Molim nebeškega Očeta,« pravi. »Vse sem položil v njegove roke.

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo podprl otvoritev osnovne šole v liberijskem mestu Buchanenu, kjer živi Vilmot, da se bodo otroci lahko učili o Jezusu, kakor se uči tudi sam. Hvala vam, ker načrtujete obilen dar za trinajsto soboto.

19. september 2020

12. NOVO ŽIVLJENJE

Moriba Monemu, 12 let, Gvineja

Božje delo v Gvineji se je začelo leta 1987, ko je tam par vernikov iz Evrope tiho pričal o svoji veri. Aprila 1992 so tja prispeli prvi vojni begunci iz Liberije, med njimi so bili številni verniki Krščanske adventistične cerkve in pooblaščen pastor W. Oloysius in so takoj začeli pričati o svoji veri.

Mali Moriba Monemu je bil vedno poslušen deček. Toda njegovo življenje se je spremenilo, ko je pri šestih letih umrla njegova mati.

Oče ni imel časa za dečka, ker je bil zaposlen na družinski kmetiji v zahodnoafriški državi Gvineji. Druga očetova žena ni imela časa zanj, ker je imela svojih pet deklic in štiri dečke. Nihče ga ni hranil. Nihče ga ni objel ali mu rekel kaj prijaznega.

Moriba je postal grob. Ni hotel delati na družinskem posestvu. Če ga je oče zaprosil, da prenese katero sporočilo, je ostal zunaj ves dan in se igral s prijatelji ter se domov vrnil ponoči. Ukradel je denar za nakup živil. Kradel je koruzo in kikiriki s sosednjih kmetij ter jih prodajal, da bi si kupil hrano.

Moriba se je lagal, da bi prikriil svoja slaba dejanja. Kadar so ga vprašali, ali je kaj ukradel, je odvrnil: »Ne, jaz nisem.« Toda nihče mu ni verjel in ljudje so ga skoraj vsak dan topli.

Teta Rozalija je videla modrice in jo je skrbelo, da ga ne bi hudo poškodovali. Vzela ga je z družinske kmetije in se z njim preselila na drugi konec države v prestolnico Conakry. Bila je adventistka in je želela Moriba učiti o Jezusu. Vpisala ga je v adventistično šolo.

Za dečka je bila šola zelo težka. Nikoli se ni učil, a za branje in pisanje je bilo treba vložiti veliko truda. Še teže je bilo sedeti za mizo. Navadil se je dneve preživljati v igri zunaj, zdaj pa je moral sedeti v učilnici.

Moriba ni mogel sedeti dolgo. Čez kratek čas je stopil na stol in skakal s stola na stol po učilnici. Drugim otrokom je bilo to všeč,

učiteljica pa tega ni marala. Potem pa TRESK! Stol se je zlomil, Moriba pa so poslali k ravnatelju. Ravnatelj pa je v šolo poklical teto Rozalijo. »Zelo mi je žal,« je rekla teta Rozalija. »Naredila bom vse, kar morem, da ne bo uničeval šolskih stvari.«

Toda Moriba preprosto ni mogel mirovati. Navadil se je biti prost zunaj. Ni hotel biti razposajen, toda še naprej je lomil stole. Vedno so teto Rozalijo poklicali v šolo in vedno se je opraviče-vala. »Naredila bom vse, kar morem, da ne bo uničeval šolskih stvari,« je dejala.

Sosedje so jo vprašali, ali bo Moriba sploh kdaj zmožen za učenje. Dejali so ji, naj opusti poskuse, da bi ga naučila brati in pisati, marveč naj ga namesto tega nauči kmetovati.

»Ta deček se nikoli ne bo učil,« je rekel eden. »Izgubljate čas s šolo,« je dejal drug sosed. Teta Rozalija je odločno odkimavala.

»Moriba je pameten deček in Bog mu bo pomagal, da se bo učil,« je odvrnila.

Bog je uslišal njene molitve. Po prvem polletju je Moriba začel dobro brati. Dobro je pisal. Začel je razumeti lekcije, ko se je učil dalje. Učitelji so bili nadvse veseli in so mu z veseljem vsak dan po pouku dajali dodatne vaje.

Danes je Moriba star dvanajst let in je v tretjem razredu. Lahko bere Sveto pismo, ki mu ga je podarila šola, in se pripravlja za krst. Z novim življenjem želi služiti Bogu.

»Zelo sem vesel svojega novega življenja,« je povedal. »Sedaj sem ljudem všeč. Nisem enak fant, kakor sem bil prej. Spremenil sem se. Jezus, sobota in šola so me spremenili.«

Del daru za trinajsto soboto v tem četrletju bo podprl otvoritev srednje šole Kobaja, prepotrebne šole v gvinejski prestolnici Conakryju. Hvala, ker se v molitvah spominjate Moriba in šole.

26. september 2020

13. VELIKO TEKMOVANJE

Junior Kekura Soropogi, 13 let, Gvineja

Junior ni bil zadovoljen z novo šolo v Conakryju v Gvineji. Enonadstropna stavba ni imela ne vrat ne oken. Igrišča ni bilo, le kupi umazanije. V nasprotju s tem je bila njegova dosedanja šola rumena štirinadstropna stavba z vrati in okni. Imela je lepo igrišče in košarkarsko igrišče.

»Ne maram te šole,« se je Junior pritožil očetu po prvem dnevu tretjega razreda. »Tam nisem srečen.«

Oče je vpisal Juniorja in njegovega mlajšega brata Emila v adventistično šolo, ker je želel, da se uči o Bogu. Novozgrajena šola ni imela vrat, oken in igrišč, ker je zmanjkalo denarja.

Junior je hodil v redno šolo za prvi in drugi razred. Oče je vztrajal, da ostane v novi šoli. »Šola bo boljša,« je dejal.

Junior ni bil tako prepričan. Toda ko so dnevi minevali, mu je postala vseč ura proučevanja Svetega pisma. Zanimivo mu je bilo prebrati, da je Bog ustvaril svet in da je Jezus umrl za njegove grehe. Za to ni slišal nikoli prej. Neki dan je učitelj napovedal veliko oznanilo pri uri Svetega pisma.

»Jutri bomo imeli svetopisemski kviz,« je dejal.

Na tablo je napisal pet svetopisemskih vrstic in naročil otrokom, da jih prepisejo v zvezke.

»Zapomnite si eno besedilo za jutrišnji kviz,« je dejal.

Junior je doma ponavljal Ef 6,1-2 in naprej: »Otroci, bodite poslušni svojim roditeljem v Gospodu; zakaj to je pravično. 'Spoštuj očeta in mater,' ta je prva zapoved z obljubo.«

Oče in mati sta bila srečna, ko sta videla, da se Junior svetopisemsko besedilo uči na pamet.

Naslednji dan je dal učitelj vsakemu učencu kos papirja in jim naročil, naj napišejo, kar so si zapomnili. Junior je dobil odlično oceno. Potem je učitelj pripravil še več kvizov, Juniorju pa je bilo vseč zapomniti si svetopisemska besedila. Čeprav šola ni imela košarke, so

se otroci začeli igrati drugačno igro. Učitelj je rekel Juniorju in še eni učenki iz tretjega razreda, naj se pripravita za tekmovanje proti drugemu razredu. Tekmovanje bi pokazalo, kdo zna več svetopisemskih besedil.

Doma je Junior odprl svoje Sveto pismo in znova prebral besedila, ki si jih je zapomnil. Srečen je bil, ker ga je učitelj izbral za predstavnika razreda. Tudi mati je bila srečna.

»Več boš vedel o Svetem pismu,« je dejala.

Naslednji dan se je Junior pridružil dvema sošolcema spredaj v učilnici. Spredaj so stali tudi trije učenci iz drugega razreda. Drugi učenci so opazovali iz svojih klopi.

Učitelj je podal pravila. Povedal je svetopisemsko knjigo, poglavje in vrstico, obe ekipi pa sta imeli možnost odgovarjati.

»Jn 3,16,« je dejal učitelj.

Skupina drugega razreda je znala odgovoriti in eden izmed otrok je dejal: »Kajti tako je Bog ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se ne pogubi, kdorkoli veruje vanj, temveč da ima večno življenje.« Otrok tretjega razreda je tudi znal odgovor: »Kajti tako je Bog ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se ne pogubi, kdorkoli veruje vanj, temveč da ima večno življenje.«

Obe ekipi sta dobili točko. Rezultat je bil 1:1. Učitelj je napovedal še eno besedilo in obe ekipi sta pravilno odgovorili. 2:2. Obe ekipi sta pravilno odgovorili vsa štiri besedila in izid je bil 4:4. Dijaki so bili željni, da bi ena ekipa zmagala.

»Začnimo še s štirimi besedili,« je dejal učitelj. Obe ekipi sta pravilno odgovorili prva tri besedila. Izid je bil 7:7. Potem je prišlo na vrsto zadnje besedilo.

»Ef 6,1-2,« je dejal učitelj. Otroci iz ekipe drugega razreda so bili videti zmedeni. Nihče se ni mogel spomniti besedila.

Juniorjevi soigralci prav tako niso bili prepričani o besedilu. Toda Junior se ga je spomnil. To je bilo tisto besedilo, ki si ga je zapomnil za prvi kviz v šoli.

Povedal je: »Otroci, bodite poslušni svojim roditeljem v Gospodu; zakaj to je pravično. 'Spoštuj očeta in mater,' ta je prva zapoved z

obljubo.« »Pravilno,« je dejal učitelj. »Izid je 8:7. Zmagala je ekipa tretjega razreda.«

Učenci tretjega razreda so vriskali od veselja in glasno ploskali. Toplo zadovoljstvo je napolnilo Juniorja. Morda nova šola ni bila videti tako lepa kakor njegova stara šola in morda ni imela lepega igrišča. Vendar navsezadnje ni bilo tako hudo.

Učitelj je videl, da Junior uživa pri pouku Svetega pisma. Njega in Emila je za soboto povabil v cerkev. Kmalu sta Junior in Emil hodila v cerkev vsako soboto in povabila tudi starše, da se jima pridružijo. Tudi oče in mati sta vzljubila cerkev in se krstila. Junior in Emil upata, da se bosta tudi krstila.

Danes je Junior star trinajst let in želi, da bi se dalje šolal v adventistični šoli. Ta šola poučuje otroke le do šestega razreda, Junior pa je zdaj v sedmem. Dar trinajste sobote v tem četrletju bo omogočil, da se bo Junior vrnil v adventistično šolo, potem ko bo sezidana nova štirinadstropna šola. V njej se bodo lahko izobraževali otroci od vrta do dvanajstega razreda. Zahvaljujemo se vam za dar trinajste sobote v tem četrletju, ki bo za pomoč tej šoli in še drugim projektom v Liberiji in Nigeriji.